

Luk.9:46-48, 10:e sönd.efter tref. 3:e årg, 140824

Jag verkligen gillar det där med att lärjungarna sätter igång att undra vem av dem som är störst. Och det är inte första gången dom gör det, på andra ställen står det att dom till och med tvistade om saken. Ja, trots att dom varit med om så mycket, så var det ändå så lite dom begrep, men visst är det väl ofta så med oss människor.

Tidigare i kapitlet så har dom sänts ut två och två för att förkunna Guds rike, för att driva ut demoner och bota sjuka. Dom har varit med om att genom ett brödunder dela ut mat till tusentals församlade. Dom har varit på härlighetets berg och varit med om flera andra otroliga under. Ja, dom har under lång tid införlivats i vem Jesus är, vad Guds rike står för, men ändå, också denna oförmåga att riktigt kunna förstå.

Ja, också börjar man diskutera vem av dem som är den största bland dem. Ja, jag tycker att det är underbart att har kommit med. Att det inte har redigerats bort för att liksom polera fasaden på den första kristna ledargruppen. Dom var som folk är mest, som du och jag. Underbara och kloka, men också på samma gång lite småsinta. Visst är det väl ofta så med oss människor. Vi är så himla mycket både och. Och när så Jesus förstår vad dom håller på att tala om sinsemellan. Så hämtar Jesus ett barn och ställer mitt i gruppen. "den som tar emot ett barn i mitt namn han tar emot mig. Och läser man om, jag gissar samma händelse i Matteus-evangeliet så står det:

"Lärjungarna kom fram till Jesus och frågade: "Vem är störst i himmelriket?" Han kallade till sig ett barn och ställde det framför dem och sade: "Sannerligen, om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni aldrig in i himmelriket. De som gör sig själva små som det här barnet är störst i himmelriket. Och den som i mitt namn tar emot ett sådant barn tar emot mig".

Det lite olika innehåll, men barnet, visst är det underbart att han ställer fram barnet. När lärjungarna frågar efter nån slags rangordning bland dem, vem är kunnigast, klokast, vem av oss är helt enkelt bäst bland dem, så säger Jesus, barnet är störst. Ta emot barnet, bli som barnet... det är inte bara det stora som betyder nått, det är det lilla. Eller kanske snarare, det är i det lilla, genom det lilla som det verkligen stora blir synligt.

Men vad har då det här med temat Nådens gåvor att göra, vi som är vana att nådegåvor det är de speciella gåvor som Paulus räknar upp. Men tänk om det kan vara så, om det kan vara så att det handlar om dom gåvor som just du bär på? Dom styrkor, dom svagheter som just du har, det är dina nådens gåvor. Det som gör dig till dig och mig till mig.

Visst har vi väl alla nån längtat efter att få vara någon annan än dom vi råkar vara. Visst har vi väl alla längtat efter att vi skulle kunna så mycket än vi kan. Vara den som lyser och skiner lite mer i ögonen på andra. Det är nog ofta så med oss människor.

Pop, pop, pop säger Jesus då, se på barnet, bli som barnet. Pyttsan, pyttsan säger vi. Ett barn är ju litet, vad skulle det kunna ha att lära oss. Bli som ett barn, regression skulle väl Freud kalla det.

Men märk väl, det handlar inte att vi ska vara bansliga, utan som barnet.

Det är inte helt lätt att veta vad Jesus menar med att bli som barnet. Det är lätt att det blir klichéer av en romantisk bild av barnskap. För vi vet, att idag är bilden av ett barn inte är entydig. Vi vet också det idag kan vara både komplext svårt att vara barn, att det finns många som blir liksom bestulna på sin barndom. Så många som redan föds in under att för svåra förhållanden och förutsättningar.

Och här inte steget långt till den aktuella och i mina ögon olustiga debatten, om de flyktingar som söker sig till oss. **Vi har inte råd med fler, vi har inte råd med fler ensamkommande flyktingbarn** säger man... men Jesus kallade till sig ett barn och ställde det framför dem och sade, "Den som i mitt namn tar emot ett sådant barn tar emot mig".

Men bilden av det oförstörda barnet finns nog hos oss alla. Barnet som älskar leken, som är glad, både åt sig själv, åt andra, och att få vara i stunden. Barnet som reagerar liksom omedelbart, både på glädjen och sorgen. Barnet som kanske inte ännu har börjat mäta sig med andra... Börjat mäta sig med andra, just det som lärjungarna gjorde när de ville komma fram till vem som var störst bland dem. Man mätte sig med andra.

Så nånstans börjar kanske också jag förstå till sist. Och jag tänker att allt det här, det handlar om att göra oss människor större, genom att bli som barnet, det är att göra oss större. Inte om att ta större plats, kunna mer eller vara så mycket duktigare än alla andra. Att bli liten handlar om att nånstans växa som människa. Att växa som den människa jag är, och inte som någon annan.

Att göra oss människor mindre än vad vi är, det är ingen konst, det var vi människor hållit på med i alla tider. Tyvärr inte minst innanför kyrkans väggar.

Att göra oss själva minde, både gentemot oss själva, i synen på oss själva, men också och varandra. Du ska inte tro att du är nått, så inleds den berömda jantelagen. Du ska inte tro att du är nått...

Men hur ofta säger inte vi till oss själva, -jag ska inte tro att jag är nått...

Men du behöver inte mäta dig, du behöver inte tävla om att vara, om att kunna.

Bli som barnet, du är redan skapad briljant.

Det finns en dikt av Nelson Mandela som berättar det här så oerhört bra. Den är från hans installationstal som president 1994.

Vår djupaste rädsla är inte
att vara otillräckliga.

Vår djupaste fruktan är
att vi är omåttligt kraftfulla.

Det är vårt ljus, inte vårt mörker
som skrämmer oss mest.

Vi frågar oss själva:
Vem är jag som tror mig vara
briljant, storslagen och talangfull?

Egentligen,
om du inte är det, vad är du då?
Du är ett barn av gud.
Att du leker liten
förbättrar inte världen.
Det är ingenting upplyst med att
förminska dig så att andra inte
ska känna sig osäkra omkring dig.

Vi föddes till att manifesteras
guds härlighet som är i oss.
Den är inte bara i några av oss,
den är i oss alla.
och när vi låter vårt eget ljus skina
ger vi omedvetet andra människor
tillåtelse att göra detsamma.

När vi är frigjorda från vår egen rädsla,
frigör vår närvaro automatiskt andra.

Så långt Nelson Mandela. Tänk om vi kunde få höra vår kommande statsminister
säga någonting liknande i sin regeringsförklaring.

”Vi föddes till att manifesteras
guds härlighet som är i oss.
Den är inte bara i några av oss,
den är i oss alla.”